

การศึกษาสภาพการดำเนินการและแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและ
งานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน
ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

THE STUDY OF CONDITIONS AND APPROACHES TO
INTEGRATING RESEARCH AND CREATIVE WORKS IN ARTS
AND CULTURE WITH TEACHING AND LEARNING PROCESS
AT BUNDITPATANASILPA INSTITUTE

กวิตาภัทร มงคลนำ *

KAWITAPAHT MONGKOLNUM

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาการดำเนินการงานวิจัย งานสร้างสรรค์ และ
การจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 2) ศึกษาแนวทางที่เหมาะสม
ในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน
กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าภาควิชา ครู และอาจารย์ผู้สอน จำนวน 164 คน
เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยการหาความเที่ยงตรงเชิง
เนื้อหา และการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหาร และหัวหน้าภาควิชา
ผลการศึกษา พบว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ดำเนินการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้าน
ศิลปวัฒนธรรมสอดคล้องกับปรัชญาของสถานศึกษาที่ระบุว่า “เป็นสถาบันการศึกษาด้าน
ศิลปะที่มุ่งสร้างสรรค์ศาสตร์แห่งศิลป์ ผลิตบัณฑิตให้มีความเป็นเลิศทางศิลปะควบคู่
คุณธรรมเพื่อผดุงรักษาและสืบสานศิลปวัฒนธรรมของชาติ” จัดการเรียนการสอนในระดับ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก โดยยึดมั่นปรัชญาของแต่ละ
หลักสูตร ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม สนับสนุนการดำเนินงานวิจัยและ
งานสร้างสรรค์ จัดสรรทุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ครอบคลุมกลุ่มการศึกษาด้าน
ศิลปวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง

* กองส่งเสริมวิชาการและงานวิจัย สำนักงานอธิการบดี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

แนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 4 แนวทาง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนี้ 1) กำหนดให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการ 2) นำผลการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ในการประกอบการสอน 3) นำนักศึกษาเข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์และนักวิจัยรับเชิญหรือเข้าร่วมประชุมการเสนอผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ระดับชาติหรือนานาชาติ และ 4) นำนักศึกษาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ ส่วนแนวทางการวิจัยและสร้างสรรค์ผลงานในบริบทของสังคมปัจจุบันอย่างสอดคล้องกับปรัชญาของสถาบัน พบว่ามี 3 แนวทางหลัก ๆ ได้แก่ 1) การอนุรักษ์ยึดถือแนวปฏิบัติขนบธรรมเนียมตามประเพณีอันดีงาม 2) การผสมระหว่างความเก่ากับความใหม่ และ 3) การเปิดอาณาจักรจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ไร้ขีดจำกัด เพื่อสร้างความเป็นเลิศทางศิลปะ

คำสำคัญ : งานวิจัย งานสร้างสรรค์ การบูรณาการ ศิลปวัฒนธรรม การเรียนการสอน

Abstract

The purposes of this research were (1) to study research, creative works, and teaching and learning process at Buditpatanasilpa Institute and (2) to investigate appropriate approaches to integrating art and cultural research and creative works with teaching and learning process. The sample consisted of 164 key informants including administrators, heads of department, and lecturers. Data were collected by using questionnaires which had been verified for quality by content validity and an in-depth interview which was conducted with key informants comprising experts, administrators and heads of department.

The research results were found as follows: Buditpatanasilpa Institute integrated research and creative works in arts and culture with teaching and learning process in accordance with the institute's philosophy "Being an education institution specialized in arts which aims to create knowledge in arts and produces graduates with knowledge and moral excellence to preserve

national arts and culture.” The institute provided various curricula including basic professional level, Bachelor’s degree, Master’s degree and Doctoral degree. It also preserved good traditions, supported doing research and creative works, provided funds for research and creative works continually covering all kinds of art and cultural education.

Four approaches to integrating research and creative works in arts and culture with teaching and learning process were found to be appropriate at highest levels as follows: (1) Students learned research or creative works to understand their process, (2) Lecturers made use of research results or creative works in part of teaching, (3) Students listened to lecturers’ presentations of research or creative works as well as participated in the national or international research conferences, (4) Graduate students joined the lecturer team to do research or creative works. Based on the current context of society, three main approaches were found to be in accordance with the institute's philosophy. These are (1) Preserving Thai traditions and culture, (2) Combining old and new culture, and (3) Exposing to unlimited imagination and creativity to create artistic excellence.

Keywords: Arts Research, Creative work, Integration, Culture, Teaching Process

บทนำ

การบูรณาการเป็นการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่งที่สอดคล้องกับสภาพบริบทการจัดการศึกษาของสังคมปัจจุบัน สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542, น. 2) ซึ่งให้ความสำคัญกับผู้เรียนและให้ใช้การเรียนรู้แบบบูรณาการเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอน ดังที่ได้นิยามความหมายของการศึกษา ว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เช่นเดียวกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานয়รัฐมนตรี, 2559, น. 4) ที่มีหลักการสำคัญคือ “ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” มุ่งสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับคนไทย พัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์มีวินัย ใฝ่รู้ มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบต่อสังคม มีคุณธรรมและจริยธรรม สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559, น. 51) ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล โดยมีแนวทางการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ และจัดกิจกรรมเสริมทักษะพัฒนาผู้เรียนในรูปแบบที่หลากหลาย ให้สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 และในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 25-26) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้มีกระบวนการและวิธีการที่หลากหลาย เน้นการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ร่วมกัน การเรียนรู้จากธรรมชาติ การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง และการเรียนรู้แบบบูรณาการ การใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ โดยจัดการเรียนรู้ในลักษณะองค์รวมและใช้การบูรณาการเป็นเป้าหมายการเรียนรู้ร่วมกัน ดังนั้น สถานศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปตามแผนพัฒนาดังกล่าว

ตามเกณฑ์คุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษากำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่แตกต่างกันตามแต่พันธกิจของสถาบัน และจำเป็นต้องมีระบบและกลไกควบคุมการดำเนินการตามพันธกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นของสถาบัน สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้ดำเนินงานวิจัยเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว โดยมีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) มีแผนการวิจัย มีระบบและกลไกตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน 2) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็งโดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่น ๆ ของสถาบัน และ 3) ผลงานวิจัยมีคุณภาพ มีประโยชน์สนองยุทธศาสตร์ของชาติ และมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2561, น. 63-76) จากรายงานการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสาม พ.ศ. 2554-2558 สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2557, น. 50) พบว่า ผลงานวิจัยและนวัตกรรมที่สามารถนำไปตีพิมพ์เผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ยังปร่ากฏน้อย ดังนั้น เพื่อให้

ภารกิจในการจัดการศึกษาและภารกิจในการทำวิจัยและงานสร้างสรรค์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์มีคุณภาพตามที่กำหนดไว้นั้น จึงต้องมีการศึกษาแนวทางในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อใช้เป็นแนวทางให้สถานศึกษาที่จัดการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมได้ใช้อ้างอิงปฏิบัติต่อไป

การศึกษาแนวทางในการบูรณาการงานวิจัยกับการเรียนการสอนมีนักวิชาการทำการศึกษาไว้หลายงานด้วยกัน อาทิ ศึกษาการเชื่อมโยงวิจัยและการสอนเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ของนักเรียน (Healey, 2005, p. 183) พบว่า การเชื่อมโยงการวิจัยและการสอนเป็นหัวข้อที่นานาชาติดีความสนใจศึกษาแนวทางการบูรณาการหลากหลายรูปแบบและสามารถพบได้ในสถาบันอุดมศึกษาทุกประเภท อีกทั้งการพัฒนาหลักสูตรจากผลการวิจัยดังกล่าว ได้สร้างความท้าทายแก่ผู้วิจัยและคณาจารย์เพราะอาจนำไปสู่การค้นหาวิธีการใหม่ ๆ สำหรับทั้งผู้สอนและผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เจนกินส์ (Jenkins, 2019) ที่กล่าวว่า การบูรณาการเชื่อมโยงงานวิจัยกับการสอนเป็นประเด็นที่สำคัญในการพัฒนาด้านการเรียนการสอน สอดคล้องกับงานวิจัยของเบอร์กิสสมอลเลย์ รูว์ นิลลี และอีวาน (Burke-Smalley, Rau, Neely & Evans, 2017, p. 501) ที่พบว่า สำหรับสถาบันการศึกษา การสนับสนุนความสัมพันธ์ระหว่างการสอนและการวิจัยสามารถช่วยปรับสถานะของการวิจัยและการสอนให้เท่าเทียมกัน และแสดงให้เห็นความสอดคล้องในลำดับความสำคัญมากขึ้นต่อทั้งคณาจารย์ นักศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับ ธงชัย ยืนยงศิริมาศ (2557, น. 3-4) และมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2555, น. 6-8) ที่ศึกษารูปแบบการบูรณาการงานวิจัยกับการเรียนการสอนพบว่า สามารถทำได้หลายรูปแบบ ได้แก่ การกำหนดให้นักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยของอาจารย์ เป็นผู้ช่วยในโครงการวิจัยของอาจารย์ นักศึกษาศึกษางานวิจัยเพื่อเรียนรู้กระบวนการวิจัย อาจารย์นำผลการวิจัยไปประกอบการสอน เข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยของอาจารย์หรือนักวิจัยคนอื่น ๆ และนิสิตเข้าร่วมประชุมการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติหรือนานาชาติ ทั้งนี้เพื่อนเน้นการสร้างความรู้ของผู้เรียนที่มากกว่าการให้เนื้อหาโดยอาจารย์เป็นผู้กำหนด การบูรณาการงานวิจัยกับการเรียนการสอนดังกล่าวยังช่วยให้นักศึกษาเกิดทักษะจากการลงมือปฏิบัติจริง ดังที่เบญจวรรณ ทิมสุวรรณ และรัชณี สรรเสริฐ (2555) ศึกษาพบว่า การบูรณาการการเรียนการสอนกับกระบวนการวิจัย บริการวิชาการ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจะส่งผลดีต่อ

การพัฒนานักศึกษาให้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการดำเนินงานตามสภาพจริง เกิดเครือข่ายของการเรียนรู้ พัฒนาและเพิ่มพูนทักษะการปฏิบัติงานสู่มาตรฐานของการทำงานได้ ดังนั้น จากการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น การบูรณาการงานวิจัยและการเรียนการสอนจึงเป็นเรื่องที่เกิดประโยชน์ช่วยในการพัฒนาคุณภาพของการเรียนการสอนของสถาบันได้อีกทางหนึ่ง

จากสภาพการณ์และแนวคิดดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อศึกษางานวิจัย งานสร้างสรรค์ และการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อจะนำไปสู่แนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในบริบทแห่งสังคมไทยยุคปัจจุบันต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการดำเนินการงานวิจัย งานสร้างสรรค์ และการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. เพื่อศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน

วิธีการศึกษา

วิธีการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ศึกษาวิเคราะห์เอกสาร คู่มือ ทบพวนวรรณกรรม ศึกษางานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมที่ได้รับทุนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระหว่างปีงบประมาณ 2558-2562 จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์เนื้อหา และออกแบบแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน

พัฒนาแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ศึกษา โดยมี

วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน โดยมีรายละเอียดในการดำเนินการ ดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

1. ผู้บริหารในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิชาการ ได้แก่ รองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการของวิทยาลัยที่สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 40 คน
2. หัวหน้าภาควิชาในระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 46 คน
3. ครูและอาจารย์ผู้สอนที่รับทุนวิจัยและงานสร้างสรรค์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระหว่างปีงบประมาณ 2558-2562 จำนวน 131 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยมีเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดของการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ สังกัด สถานภาพ ระดับการศึกษา ความเชี่ยวชาญหรือสาขาวิชา และประสบการณ์การทำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบหลายตัวเลือก (Multiple choices question) โดยระดับการวัดข้อมูลเป็นประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) และแบบสอบถามรูปแบบการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน เป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close-Ended Response Question) ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale method) โดยระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval Scale) เป็นข้อคำถาม 5 หัวข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน พิจารณาเนื้อหาให้มีความตรงกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดการวิจัย โดยใช้เกณฑ์ในการตัดสิน คือ ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิตรงกัน 2 ใน 3 คน
2. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วนำไปทดสอบ (Tryout) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา คือ ครูและอาจารย์ผู้สอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ หาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของ

ครอนบาคซ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.94

3. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าสถิติ ดังนี้

3.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ (Percentage)

3.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 คำนวณหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความถี่ และค่าร้อยละ (Percentage)

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาแนวทางที่เหมาะสมในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหาร และหัวหน้าภาควิชาในระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อประกอบการศึกษารูปแบบการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยมีรายละเอียดในการดำเนินการ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 8 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้ มีประสบการณ์ในการทำวิจัยและการตีพิมพ์เผยแพร่ในระดับชาติหรือนานาชาติ เป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับประสบการณ์การสอนในระดับปริญญาตรีอย่างน้อย 5 ปี และยินดีให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลประกอบการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์พัฒนามาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน

2. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยนำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเนื้อหาให้มีความตรงกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้มาสรุปประเด็น วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 การศึกษาข้อมูลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์และการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

บริบททั่วไปของสถาบัน

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นชื่อที่ได้รับพระราชทานนามจากสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โปรดเกล้าฯ พระราชทานเมื่อวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2540 หมายถึง “สถาบันผลิตบัณฑิตทางศิลปะแห่งความเจริญ” เดิมเป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ ปัจจุบันเป็นสถานศึกษาในสังกัดกระทรวงวัฒนธรรม มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาระดับปริญญาตรีและส่งเสริมวิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพขั้นสูงด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ ช่างศิลป์ และทัศนศิลป์ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอน การแสดง วิจัย และให้บริการทางวิชาการ ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทะนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติและศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น (พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2559, 2559) มีส่วนราชการที่จัดการศึกษาในสังกัดจำนวน 18 แห่ง สาขาวิชาที่เปิดสอนมีบริบทความหลากหลายและแตกต่างกันไปตามเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่นแต่ละภูมิภาค ทั้งภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้

ข้อมูลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ผลการศึกษาข้อมูลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมที่ได้รับทุนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระหว่างปีงบประมาณ 2558-2562 ดังสรุปในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ได้รับทุนจากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ปีงบประมาณ พ.ศ. 2558-2562

ด้าน	ปีงบประมาณ พ.ศ.										รวม	
	2558		2559		2560		2561		2562			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. งานวิจัย	22	100	16	100	8	100	19	100	18	100	83	100
นาฏศิลป์	2	9.09	2	12.50	1	12.50	1	5.26	2	11.11	8	9.64
ดุริยางคศิลป์	6	27.27	1	6.25	1	12.50	4	21.05	3	16.67	15	18.07
ทัศนศิลป์	1	4.55	6	37.50	6	75.00	4	21.05	9	50.00	26	31.33
การศึกษาทั่วไป	13	59.09	7	43.75	0	0.00	10	52.63	4	22.22	34	40.96
2. งานสร้างสรรค์	9	100	11	100	14	100	13	100	26	100	73	100
นาฏศิลป์	3	33.33	4	36.36	3	21.43	9	69.23	10	38.46	29	39.73
ดุริยางคศิลป์	0	0.00	3	27.27	1	7.14	4	30.77	2	7.69	10	13.70
ทัศนศิลป์	6	66.67	4	36.36	10	71.43	0	0.00	14	53.85	34	46.58
3. งานวิจัยการ เรียนการสอน	0	0	0	0	30	100	24	100	13	100	67	100
นาฏศิลป์	0	0	0	0	2	6.67	3	12.50	3	23.08	8	11.94
ดุริยางคศิลป์	0	0	0	0	4	13.33	6	25.00	3	23.08	13	19.40
ทัศนศิลป์	0	0	0	0	2	6.67	2	8.33	2	15.38	6	8.96
การศึกษาทั่วไป	0	0	0	0	22	73.33	13	54.17	5	38.46	40	59.70
รวม	31	13.90	27	12.11	52	23.32	56	25.11	57	25.56	223	100

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลงานวิจัยของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ย้อนหลังห้าปี (ปีงบประมาณ พ.ศ. 2558-2562) พบว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จัดสรรทุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ แบ่งกลุ่มทุนเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ทุนงานวิจัย จำนวน 83 เรื่อง ทุนงานสร้างสรรค์ จำนวน 73 เรื่อง และทุนงานวิจัยการเรียนการสอน จำนวน 67 เรื่อง รวมจำนวน 223 เรื่อง สามารถแบ่งกลุ่มในภาพรวมงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ออกตามลักษณะของงานและการใช้ประโยชน์ ดังนี้

1. การสร้างสื่อและการพัฒนาการเรียนการสอน จำนวน 105 เรื่อง
2. สร้างสรรค์ผลงานด้านศิลปวัฒนธรรม จำนวน 89 เรื่อง ในจำนวนนี้เป็นงานสร้างสรรค์ด้านทัศนศิลป์ 47 เรื่อง การแสดงนาฏศิลป์ 30 เรื่อง ดุริยางคศิลป์ 7 เรื่อง และวรรณกรรม 5 เรื่อง
3. การศึกษาองค์ความรู้ภูมิปัญญาครูอาจารย์หรือภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 21 เรื่อง
4. การพัฒนาองค์กร สังคม และคุณภาพชีวิต จำนวน 8 เรื่อง

ส่วนที่ 2 การศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน

2.1 การศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน

2.1.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 164 คน จากกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 217 คน คิดเป็นร้อยละ 75.58 ส่วนใหญ่เป็นผู้สอน จำนวน 106 คน (ร้อยละ 64.63) หัวหน้าภาควิชา จำนวน 33 คน (ร้อยละ 20.12) และผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 25 คน (ร้อยละ 15.24) ระดับการศึกษาของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาระดับปริญญาโทมากที่สุด จำนวน 128 คน (ร้อยละ 78.05) ระดับปริญญาตรี จำนวน 28 คน (ร้อยละ 17.07) และระดับปริญญาเอก จำนวน 8 คน (ร้อยละ 4.88) ความเชี่ยวชาญหรือสาขาวิชาของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า แต่ละกลุ่มมีจำนวนใกล้เคียงกัน เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ กลุ่มด้านดุริยางคศิลป์ จำนวน 46 คน (ร้อยละ 28.05) กลุ่มด้านนาฏศิลป์ จำนวน 41 คน (ร้อยละ 25) กลุ่มด้านทัศนศิลป์ จำนวน 39 คน (ร้อยละ 23.78) กลุ่มด้านการศึกษา จำนวน 36 คน (ร้อยละ 21.95) และอื่น ๆ จำนวน 2 คน (ร้อยละ 1.22) ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อยู่ระหว่าง 11-15 ปี จำนวน 76 คน (ร้อยละ 46.34) ประสบการณ์ 5-10 ปี จำนวน 41 คน (ร้อยละ 25) ประสบการณ์ 16-20 ปี จำนวน 24 คน (ร้อยละ 14.63) ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 7 คน (ร้อยละ 4.27) และมากกว่า 20 ปี จำนวน 16 คน (ร้อยละ 9.76)

2.1.2 ผลการศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้าน ศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน

ผลการศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน 4 รูปแบบ ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.40$) ดังนี้ 1) กำหนดให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.50$) 2) อาจารย์นำผลการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ในการประกอบการสอนอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.43$) 3) นำนักศึกษาเข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์และนักวิจัยรับเชิญหรือเข้าร่วมประชุมการเสนอผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ระดับชาติหรือนานาชาติในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.43$) และ 4) นำนักศึกษาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.33$)

2.2 แนวทางที่เหมาะสมในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้าน ศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหาร และหัวหน้าภาควิชาในระดับอุดมศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 8 ท่าน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับประสบการณ์และแนวทางในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยสรุปผลจากการสัมภาษณ์ ดังนี้

1) กำหนดให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการ

การให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการเป็นการบูรณาการโดยใช้การจัดการเรียนการสอนเป็นหลัก โดยคณาจารย์ผู้สอนนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ หรือนำประสบการณ์มาใช้พัฒนาหรือประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติ ด้วยวิธีการเรียนการสอน อาจารย์สอนให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยเพื่อเรียนรู้องค์ความรู้หลักการและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยเรื่องนั้น ๆ หรือชี้แนะแนวทางสร้างสรรค์ผลงานเพื่อให้เห็นที่มาแนวทาง แนวคิดหรือแรงบันดาลใจ กระบวนการทำงาน การมอบหมายงานศึกษาค้นคว้าตัวอย่างงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เพื่อมาร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ผู้สอนสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม และจรรยาบรรณนักวิจัย

2) อาจารย์นำผลการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ในการประกอบการสอน

อาจารย์นำผลการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปประกอบการสอน เช่น การบูรณาการโดยใช้การวิจัยเป็นหลัก โดยคณาจารย์ผู้สอนทำวิจัยชั้นเรียนหรือสร้างนวัตกรรมแล้วนำผลที่ได้ไปอบรมหรือให้ความรู้ขยายผลในชั้นเรียน หรือนำผลการวิจัยไปเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาในการจัดการเรียนการสอน หรือนำผลการวิจัยของอาจารย์ไปประกอบการสอน นักศึกษาจะได้รับรู้จากทฤษฎีข้อความรู้ใหม่ ๆ การถ่ายทอดกระบวนการคิด จินตนาการ แรงบันดาลใจ และเทคนิคในการสร้างสรรค์ผลงาน หรือนำผลงานวิจัยเป็นกรณีศึกษาและนำมาปรับปรุงเพื่อการสอน การใช้งานวิจัยเป็นแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ

3) นำนักศึกษาเข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์หรือนักวิจัยรับเชิญ หรือเข้าร่วมประชุมการเสนอผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ระดับชาติหรือนานาชาติ

การเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับฟังแนวคิดและประสบการณ์มากขึ้น โดยการให้นักศึกษาเข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยของอาจารย์หรือนักวิจัย หรือสัมมนาเกี่ยวกับงานวิจัยของอาจารย์หรือนักวิจัยรับเชิญ แล้วมอบหมายให้นักศึกษาที่เข้าร่วมรับฟังนำความรู้ไปถ่ายทอด และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นได้เรียนรู้ร่วมกัน ยังได้เห็นผลงานและรับฟังประสบการณ์ของผู้อื่นมากยิ่งขึ้นก็ยิ่งเกิดการพัฒนาการของนักศึกษามากขึ้นไปด้วย และหากนักศึกษามีผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เข้าร่วมนำเสนอในการประชุมการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติหรือนานาชาติ ก็เป็นการเปิดโอกาสให้ได้ฝึกทักษะและเพิ่มพูนประสบการณ์ได้มากยิ่งขึ้น

4) นำนักศึกษาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์

การให้นักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ เพื่อได้ลงมือปฏิบัติงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ โดยกำหนดให้นักศึกษาทำโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ หรือบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ หรือเป็นผู้ช่วยในโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ด้วยการมีส่วนร่วมในกระบวนการดำเนินการ โดยที่อาจารย์มีงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของตนเองรองรับ ทำให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการคิดสร้างสรรค์ ได้ฝึกปฏิบัติเห็นรูปแบบแนวทางของอาจารย์ผู้สอน และมีส่วนร่วมในผลงานของอาจารย์

จากการสัมภาษณ์แนวทางในการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

1. เมื่อคณาจารย์ผู้สอนทำวิจัยขั้นเรียนหรือสร้างนวัตกรรมแล้วควรนำไปเผยแพร่ขยายผลต่อหน่วยงาน ชุมชน และสังคม
2. ควรเปิดให้มีเวทีการแสดงผลงานสร้างสรรค์ของนักศึกษา
3. เปิดรับแนวคิดการสร้างสรรคต่อยอดใหม่ ๆ ส่งเสริมการสร้างสรรคผลงานให้เหมาะสมในบริบทของสังคมสมัยใหม่ และยังคงสอดคล้องกับปรัชญาของสถาบันใน 3 แนวทาง คือ การอนุรักษ์ยึดถือแนวปฏิบัติขนบธรรมเนียมตามประเพณีอันดีงาม สองคือการผสมระหว่างความเก่ากับความใหม่ และสามคือการเปิดอาณาจักรจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ไร้ขีดจำกัด

นอกจากนี้วิธีการดำเนินงานการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน ควรเริ่มจากการศึกษาหลักสูตร (มคอ. 2) กำหนดรายวิชาที่จะบูรณาการ วิเคราะห์เนื้อหาของรายวิชาที่สอนเพื่อนำกระบวนการวิจัยมาใช้ในการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาของรายวิชา ระบุกิจกรรมการบูรณาการการวิจัยกับการเรียนการสอนไว้ในหมวดแผนการสอนและการประเมินผลของรายวิชา (มคอ. 3 หรือ มคอ. 4) ดำเนินงานตามแผนการที่วางไว้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในชั้นเรียน นักศึกษาประเมินผลงานของตนเอง และจัดทำรายงานสรุปผลการเรียนรู้ อาจารย์สังเกตพฤติกรรม วัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาจากผลงานของนักศึกษา จากนั้นอาจารย์ผู้สอนสรุปผลการเรียนรู้และข้อเสนอแนะไว้ใน มคอ. 5 หรือ มคอ. 6 เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานและพัฒนาปรับปรุงแก้ไขในปีต่อไป ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอแนวทางบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนในรูปของแผนภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน

ที่มา : ผู้วิจัย

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการศึกษา พบว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ดำเนินการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมสอดคล้องกับปรัชญาของสถานศึกษาที่ระบุว่า “เป็นสถาบันการศึกษาด้านศิลปะที่มุ่งสร้างสรรค์ศาสตร์แห่งศิลป์ ผลิตบัณฑิตให้มีความเป็นเลิศทางศิลปะควบคู่คุณธรรม เพื่อผดุงรักษาและสืบสานศิลปวัฒนธรรมของชาติ” โดยในการจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาโท และปริญญาเอก ได้ยึดปรัชญาของสถาบันและปรัชญาของแต่ละหลักสูตร ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม มีการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ของสถาบัน มีการจัดสรรทุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ครอบคลุมกลุ่มสาขาด้านศิลปวัฒนธรรมและการศึกษาทั่วไปอย่างต่อเนื่อง ในระหว่างปีงบประมาณ 2558-2562 มีจำนวนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ได้รับทุนจากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ รวมจำนวน 223 เรื่อง แบ่งกลุ่มตามลักษณะของงานและการใช้ประโยชน์ ดังนี้ 1) การสร้างสื่อและการพัฒนาการเรียนการสอน จำนวน 105 เรื่อง 2) สร้างสรรค์ผลงานด้านศิลปวัฒนธรรม จำนวน 89 เรื่อง 3) การศึกษาองค์ความรู้ภูมิปัญญาครูอาจารย์หรือภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 21 เรื่อง และ 4) การพัฒนาองค์กร สังคม และคุณภาพชีวิต จำนวน 8 เรื่อง

จากข้อค้นพบที่ว่า การส่งเสริมการสร้างสรรค์ผลงานให้เหมาะสมในบริบทของสังคมและสอดคล้องกับปรัชญาของสถาบัน มี 3 แนวทางหลัก ๆ ได้แก่ 1) การอนุรักษ์ยึดถือแนวปฏิบัติขนบธรรมเนียมตามประเพณีอันดีงาม 2) การผสมระหว่างความเก่ากับความใหม่ และ 3) การเปิดอาณาจักรจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ไร้ขีดจำกัด เพื่อสร้างความเป็นเลิศทางศิลปะควบคู่คุณธรรม เนื่องจากปัจจุบันมีความหลากหลายทางศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น มีการผสมกลมกลืนของวัฒนธรรมจากหลากหลายพื้นที่หลายประเทศ มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีที่ช่วยส่งเสริม และพัฒนาการสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ ๆ มากขึ้น การส่งเสริมการสร้างสรรค์ผลงานนอกจากการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมให้คงอยู่แล้ว จึงควรส่งเสริมการสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย และเปิดจินตนาการความคิดสร้างสรรค์โดยไม่มีขีดจำกัด สอดรับกับนโยบายการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542, น. 16) มาตรา 57 และ 58 ได้กำหนดให้หน่วยงานทางการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย บุคคลในชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยนำประสบการณ์ ความรอบรู้ ความชำนาญ และภูมิปัญญาท้องถิ่นของบุคคลในพื้นที่มาใช้เพื่อเกิดประโยชน์ทางการศึกษา

ให้มากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจวรรณ ทิมสุวรรณ และรัชนี สรรเสริญ (2555) ที่พบว่า การบูรณาการงานบำรุงศิลปวัฒนธรรมกับการเรียนการสอน ผู้สอนสามารถชี้แจงทำความเข้าใจให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการสืบสาน อารงรักษาศิลปวัฒนธรรม ด้านต่าง ๆ ของประเทศ เช่น ความภูมิใจในชาติหรือสถาบันพระมหากษัตริย์ ความศรัทธา ในสถาบันศาสนา อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมวัฒนธรรมองค์กร ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเข้าใจในวิถีชีวิตและภูมิปัญญาไทย อีกทั้งการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีการถ่ายทอดจากผู้เชี่ยวชาญทำให้มีความโดดเด่นด้านการอนุรักษ์ขนบธรรมเนียม ประเพณีอันดีงาม

ผลการศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรม กับการจัดการเรียนการสอน มีผลการประเมินโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดทุกรูปแบบ สรุปแนวทางที่เหมาะสมในการบูรณาการงานวิจัยและการสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 4 รูปแบบ ได้แก่ 1) กำหนดให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการ 2) อาจารย์นำผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ในการประกอบการสอน 3) นำนักศึกษาเข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์หรือนักวิจัยรับเชิญ หรือเข้าร่วมประชุมการเสนอผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ระดับชาติหรือนานาชาติ และ 4) นำนักศึกษาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ รายละเอียดแต่ละรูปแบบ ดังนี้

1) กำหนดให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการของการทำวิจัย

รูปแบบการให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการ เป็นการบูรณาการโดยใช้การจัดการเรียนการสอนเป็นหลัก โดยคณาจารย์ผู้สอนนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ หรือนำประสบการณ์มาใช้พัฒนาหรือประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอน ในชั้นเรียนปกติด้วยวิธีการเรียนการสอน เนื่องจากการศึกษากรณีตัวอย่างจะให้นักศึกษาได้เห็นกระบวนการดำเนินงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ได้อย่างเป็นระบบตลอดกระบวนการมากขึ้น สอดคล้องกับ ธงชัย ยืนยงศิริมาศ (2557) และมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2555) ที่ว่า อาจารย์สอนให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยเพื่อเรียนรู้องค์ความรู้ หลักการและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยเรื่องนั้น ๆ เช่น งานวิจัยให้เห็นถึงวิธีการตั้งโจทย์ปัญหา วิธีการแก้ปัญหา ผลการวิจัย และการนำผลการวิจัยไปใช้ วิธีนี้จะทำให้นักศึกษาเข้าใจใน

กระบวนการทำวิจัย ส่วนงานสร้างสรรค์เพื่อให้เห็นที่มาแนวทาง แนวคิด หรือแรงบันดาลใจ กระบวนการทำงาน การศึกษาหาข้อมูลเชิงเอกสารและเชิงบุคคลการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งสุดท้ายนักศึกษาก็ต้องนำมาสร้างสรรค์ผลงานศิลปนิพนธ์ของตนเองเมื่อสำเร็จการศึกษา

นอกจากนี้ในการเรียนการสอน ผู้สอนใช้วิธีมอบหมายงานให้ผู้เรียนศึกษาวิเคราะห์ ผูกกระบวนการเก็บข้อมูลวิจัยงานภาคสนามของตนเองเป็นงานรายกลุ่มหรืองานส่วนบุคคล แล้วนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน สอนสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมและจรรยาบรรณ ผู้วิจัยด้วย เช่น ไม่นำคำพูดที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความเสียหายไปใช้ เคารพวัฒนธรรม ขนบประเพณี ความอ่อนน้อม การพูดที่ไม่ละลาบละล้วง กลั่นกรองคำพูด คิดก่อนพูด รักษาเกียรติมารยาท ไม่ยกตนข่มท่าน ไม่ทำตัวเป็นน้ำท่วมแก้ว เนื่องจากในสภาพจริง เมื่อนักศึกษาออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจะต้องทำตัวกลมกลืน และอ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามวัตถุประสงค์ สอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจวรรณ ทิมสุวรรณ และรัชนิ สรรเสริญ (2555) ที่มีข้อค้นพบว่า การบูรณาการการเรียนการสอนกับ กระบวนการวิจัย บริการวิชาการ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจะส่งผลดีต่อการพัฒนา นักศึกษาให้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ ให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการดำเนินงานตาม สภาพจริง เกิดเครือข่ายของการเรียนรู้ พัฒนาและเพิ่มพูนทักษะการปฏิบัติงานสู่มาตรฐาน ของการทำงานได้ ช่วยให้เป็นคนใจกว้าง ก่อให้เกิดการประสานประโยชน์และลดความขัดแย้ง ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาวิชา และความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชาที่เรียนกับการปฏิบัติจริง

2) อาจารย์นำผลการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ในการประกอบการสอน

รูปแบบอาจารย์นำผลการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปประกอบการสอน เช่น การบูรณาการโดยใช้การวิจัยเป็นหลัก โดยคณาจารย์ผู้สอนทำวิจัยชั้นเรียนหรือสร้างนวัตกรรม แล้วนำไปอบรมหรือให้ความรู้ขยายผลในชั้นเรียน วิธีการนี้ช่วยให้เกิดการพัฒนาการเรียน การสอน เนื่องจากเป็นการดำเนินงานวิจัยเพื่อแก้ปัญหาหรือส่งเสริมการเรียนการสอนเดิม ให้ดีขึ้น และเป็นการนำเทคนิควิธีการใหม่ ๆ ที่ได้จากงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์มาพัฒนา การเรียนรู้ของนักศึกษา สอดคล้องกับ ธงชัย ยืนยงศิริมาศ (2557) และมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2555) ที่ว่า การนำผลการวิจัยไปเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาใน การจัดการเรียนการสอน หรือนำผลการวิจัยของอาจารย์ไปประกอบการสอนเพื่อให้นักศึกษา ได้เรียนรู้กระบวนการวิจัย แนวคิดทฤษฎี และความรู้ที่ทันสมัย นักศึกษาจะได้รับรู้จาก

ทฤษฎีข้อความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น ตัวอย่างที่พบจากงานวิจัยครั้งนี้ เช่น รายวิชาดนตรีกับการแสดงโขนของคณะศิลปนาฏดุริยางค์ การถ่ายทอดกระบวนการคิด จินตนาการ แรงบันดาลใจ และเทคนิคในการสร้างชิ้นงานด้านทัศนศิลป์ของคณะศิลปวิจิตร สอดคล้องกับการบูรณาการวิจัยกับการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (ชนม์ฉัตรเจริญราช, วนิภา ศิริวรสกุล, และชัชสรณ์ รอดยิ้ม, 2559) ที่พบว่า การนำงานวิจัยไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์กับการเรียนการสอน หรือนำผลงานวิจัยเป็นกรณีศึกษาและนำมาปรับปรุงเพื่อการสอน การใช้งานวิจัยเป็นแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ ซึ่งต้องระบुरายละเอียดการสอนใน มคอ. 3 ด้วย

3) หรือนักศึกษาเข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์หรือนักวิจัยรับเชิญ หรือเข้าร่วมประชุมการเสนอผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ระดับชาติหรือนานาชาติ

รูปแบบนี้พบว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับฟังแนวคิดและประสบการณ์มากขึ้น โดยการให้นักศึกษาเข้าฟังการรายงานผลงานวิจัยของอาจารย์หรือนักวิจัย หรือสัมมนาเกี่ยวกับงานวิจัยของอาจารย์หรือนักวิจัยรับเชิญ แล้วมอบหมายให้นักศึกษาที่เข้าร่วมรับฟังนำความรู้ไปถ่ายทอด และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นได้เรียนรู้ร่วมกัน เนื่องจากการเปิดโลกทัศน์การเรียนรู้ให้นักศึกษาได้เห็นมุมมองแนวคิดที่กว้างขึ้น จะช่วยส่งผลในการพัฒนาการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น การมอบหมายให้นักศึกษาส่งผลงานเพื่อตีพิมพ์ในฐานข้อมูลวารสาร หรือส่งผลงานเข้าร่วมประชุมการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติหรือนานาชาติ ทำให้ได้ประสบการณ์ตรงจากตนเอง ได้เห็นและรับฟังประสบการณ์ของผู้อื่น ก็ยังเกิดการพัฒนาการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ สร้างความแปลกใหม่ ทำให้มีความสนใจในการเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของธงชัย ยืนยงศิริมาศ (2557) และ Dteve Bell Harkness (อ้างถึงในนิภา กุญษ์ศักดิ์, 2556) พบว่า การใช้วิธีการสร้างเรื่อง (Storyline Approach) และผสมผสานศาสตร์หลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน เป็นการสร้างประสบการณ์ตรงหรือการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองและสามารถสร้างความพึงพอใจให้แก่ผู้เรียน

4) หรือนักศึกษาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์

การกำหนดให้นักศึกษาร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ โดยกำหนดให้นักศึกษาทำโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ หรือบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับ

งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ เพื่อได้ลงมือปฏิบัติงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ อาทิ อาจารย์มีเนื้องานที่เป็นลักษณะจัดแบ่งมอบหมายให้นักศึกษาดำเนินการวิจัยหรือสร้างสรรค์ ผลงานตามความถนัดและความสามารถ อาจารย์ผู้สอนมอบหมายการมีส่วนร่วมของนักศึกษา เป็นกลุ่มหรือรายบุคคล และคอยชี้แนะเพื่อให้นักศึกษาเกิดทักษะปฏิบัติและเกิดการเรียนรู้ ในการดำเนินงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ เนื่องจากวิธีการนี้เป็นการฝึกปฏิบัติให้นักศึกษาได้ ปฏิบัติและสร้างผลงานของตนเอง โดยมีอาจารย์คอยสนับสนุนหรือเป็นที่ปรึกษา เป็นการสอน โดยให้ลงมือปฏิบัติจริงทำให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพของตนเองออกมาได้เต็มที่ สอดคล้องกับ ธงชัย ยืนยงศิริมาศ (2557) และมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2555) ที่ว่า อาจารย์กำหนดให้นักศึกษาทำโครงการวิจัยหรือเกี่ยวข้องกับงานวิจัยของอาจารย์ดำเนินการ โดยที่อาจารย์มีงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของตนเองรองรับ และกำหนดให้นักศึกษาร่วมทำ โครงการวิจัยหรือสร้างสรรค์ผลงานกับอาจารย์ หรือเป็นผู้ช่วยในโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ทำให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการคิดสร้างสรรค์ ได้ฝึกปฏิบัติ เห็นรูปแบบแนวทางของอาจารย์ ผู้สอนและมีส่วนร่วมในผลงานของอาจารย์ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ รอสซีกิน สาเร๊ะ และคณะ (2560) ที่พบว่าการบูรณาการการจัดการเรียนการสอนกับกระบวนการวิจัย บริการวิชาการ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมจะส่งผลดีต่อการพัฒนานักศึกษาให้เกิด การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ให้นักศึกษามีประสบการณ์ดำเนินงานตามสภาพจริง เกิดเป็น เครือข่ายของการเรียนรู้ พัฒนา เพิ่มพูนทักษะการปฏิบัติงานสู่มาตรฐานของการทำงานได้ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของวิชากับการปฏิบัติจริง และสามารถเชื่อมโยงเป็น เนื้อเดียวกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ของ วิฑูรย์ วีรศิลป์ (2555) ที่พบว่า กิจกรรมสะท้อนให้เห็นสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคลิกภาพ ประสบการณ์ ความรู้สึนึกคิด เจตคติ แนวความคิด จินตนาการ การใช้ภาษา ไหวพริบ ปฏิภาณ ซึ่งผลงานการมีส่วนร่วมนักศึกษาสามารถนำผลงานไปใช้ประโยชน์ต่อตัวนักศึกษาได้ นอกจากนี้อาจารย์ควรอธิบายเพิ่มเติมในกระบวนการวิจัยส่วนอื่น ๆ ที่นักศึกษาไม่ได้มีส่วนร่วมด้วย เพราะวิธีการนี้มีข้อเสียหรือข้อไหน ดังที่ เบญจวรรณ ทิมสุวรรณ และรัชณี สรรเสริฐ (2555) กล่าวว่า วิธีนี้มีข้อเสียที่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้กระบวนการทำวิจัยครบถ้วนทุกขั้นตอน อาจารย์ควรเติมเต็มด้วยวิธีการอธิบายหรือแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วย

แนวทางทั้ง 4 รูปแบบที่ค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ ยังสอดคล้องกับแนวทางและ รูปแบบการบูรณาการงานวิจัยเข้ากับการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

(2561) ที่มีแนวทาง ดังนี้ 1) ส่วนหนึ่งของงานวิจัยให้นักศึกษาทำเป็นปัญหาพิเศษ หรือ ทดลองปฏิบัติในช่วงมืองปฏิบัติการ 2) นำผลการวิจัยที่ดำเนินการแล้วเสร็จไปใช้ในการสอน ภาคทฤษฎีและปฏิบัติ 3) กำหนดให้นักศึกษาค้นคว้าศึกษาเป็นส่วนหนึ่งในทีมวิจัยอาจารย์ 4) กำหนดให้นักศึกษาในระดับปริญญาตรีทำโครงการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยของอาจารย์ และ 5) กำหนดให้นักศึกษาเข้าฟังบรรยายหรือสัมมนา งานวิจัยของอาจารย์ และการบูรณาการ แบบนำความรู้และประสบการณ์จากงานวิจัยมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน รวมถึงระบุ กิจกรรมการบูรณาการใน มคอ. 3 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจนกินส์ (Jenkins, 2019) ที่กล่าวว่า การเชื่อมโยงงานวิจัยกับการสอนเป็นประเด็นที่สำคัญในการพัฒนาการเรียน การสอน แนวทางการปฏิบัติได้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมหรือกระบวนการงานวิจัยด้าน การเรียนการสอนสามารถเชื่อมโยงได้กับกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งในด้านรายบุคคล ในรายละเอียดของรายวิชา หรือแม้แต่ในหลักสูตรระดับนานาชาติ

อย่างไรก็ดีการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์กับการเรียนการสอนควรเริ่ม พิจารณาจากรายวิชาที่สอนว่ามีแนวทางจะนำงานวิจัยและงานสร้างสรรค์มาบูรณาการใช้ได้ ในแนวทางใด ซึ่งควรกำหนดรายละเอียดระบุใน มคอ. 3 แผนการสอน โดยระบุกิจกรรม การจัดการเรียนการสอนให้ชัดเจน กำหนดใบงานที่จะให้นักศึกษาดำเนินการ มีการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ร่วมกัน และมีการวัดและประเมินผลในรูปแบบการบูรณาการแบบต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. อาจารย์ผู้สอนควรเลือกใช้แนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะกับบริบทการเรียนการสอนใน หลักสูตรและรายวิชาที่มีความเกี่ยวข้อง ยกตัวอย่างเช่น

- หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ รายวิชาจิตรกรรม ผลงานวิจัยหรือ งานสร้างสรรค์เทคนิควิธีใหม่ ๆ สามารถนำไปใช้ในการประกอบการสอนได้

- หลักสูตรศิลปบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย อาทิ รายวิชาการวิจัยนาฏศิลป์ และรายวิชาศิลปนิพนธ์ ผลงานวิจัยสร้างสรรค์นาฏดุริยางคศิลป์ที่หลากหลายของคณาจารย์ เป็นผลงานให้นักศึกษาศึกษางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อเรียนรู้กระบวนการ และต่อยอดงานสร้างสรรค์ได้

2. ผู้บริหารสถานศึกษาควรนำข้อสรุปที่ผู้วิจัยค้นพบไปเป็นแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอน รวมถึงกำหนดนโยบายในการบูรณาการการจัดการเรียนการสอน โดยกำหนดให้ผู้วิจัยถอดองค์ความรู้ในงานวิจัยนั้นมีความรู้อะไรบ้างที่จะนำไปสู่นักศึกษาได้ โดยทำเป็นแบบฟอร์มการนำผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ด้านการเรียนการสอน และวิธีการบูรณาการผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์นำไปสู่การเรียนการสอนอย่างไร

3. สถาบันควรส่งเสริมสนับสนุนทุนพัฒนางานวิจัยสร้างสรรค์ของคณาจารย์มากยิ่งขึ้น เพราะเป็นการส่งเสริมการสร้างสรรค์และพัฒนาศักยภาพคณาจารย์ ทำให้นักศึกษาได้เห็นผลงานหลากหลาย เกิดการต่อยอดองค์ความรู้ และเมื่อนำแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่พบจากงานวิจัยนี้ไปใช้ จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาของสถาบันต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

1. ควรมีการศึกษาแนวทางการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนที่ค้นพบไปทดลองใช้ในการเรียนการสอน และมีการจดบันทึกผลการใช้อย่างเป็นระบบ

2. ควรมีการศึกษาคำแตกต่างของการบูรณาการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนการสอนแยกเป็นแต่ละกลุ่มสาขาวิชา

รายการอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**.

กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

_____. (2559). **แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.**

2560-2564). กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ.

ชนมณภัทร เจริญราช, วณิฎา ศิริวิรสกุล, และชัชสรณ์ รอดยิ้ม. (2559). “การบูรณาการวิจัยกับการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร”. **วารสารวไลย-อลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)**, 6, 1: 25-38.

ธงชัย ยืนยงศิริมาศ. (2557). **คู่มือการบูรณาการพันธกิจ ปีการศึกษา 2557**. เชียงใหม่ :

วิทยาลัยศิลปะ สื่อ และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นิภา กุพงษ์ศักดิ์. (2556). “การบูรณาการความรู้ทักษะการใช้ภาษาไทย การเสริมสร้าง
คุณธรรมและความคิดสร้างสรรค์ผ่านสื่อ DVD”. **วารสารสถาบันวัฒนธรรมและ
ศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**, 15, 1: 77-86.

เบญจวรรณ ทิมสุวรรณ และรัชณี สรรเสริฐ. (2555). “การบูรณาการ : กระบวนทัศน์ใน
การประกันคุณภาพการศึกษา”. **วารสารการพยาบาลและการศึกษา**, 5, 2: 2-13.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. (2542). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116
ตอนที่ 74ก ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2542.

พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2559. (2559). ราชกิจจานุเบกษา
เล่ม 133 ตอนที่ 57ก ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2559.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2555). **คู่มือปฏิบัติงานการบูรณาการพันธกิจ**.
พระนครศรีอยุธยา : ผู้แต่ง.

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. (2561). **แนวปฏิบัติที่ดีด้านการบูรณาการงานวิจัยเข้า
กับการเรียนการสอนหรือการบริการวิชาการ/วิชาชีพ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
จันทรเกษม**. [ออนไลน์]. ค้นเมื่อ 28 มกราคม 2561 เข้าถึงจาก
[http://web.chandra.ac.th/blog/wp-content/uploads/2012/08/
แนวปฏิบัติด้านการบูรณาการ.pdf](http://web.chandra.ac.th/blog/wp-content/uploads/2012/08/แนวปฏิบัติด้านการบูรณาการ.pdf)

รอชีกีน สาเร๊ะ และคณะ. (2560). “การบูรณาการการจัดการเรียนการสอนกับการทำ
บำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ของนักศึกษาหลักสูตรสาธารณสุขศาสตรบัณฑิต”.
วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้, 4, 3: 151-159.

วิฑูรย์ วีรศิลป์. (2555). **การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนแบบบูรณาการรายวิชา
ความจริงของชีวิต**. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร ศึกษามนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2560). **แผนพัฒนาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2560-
2564 (ประจำปีงบประมาณ 2562)**. นครปฐม : ผู้แต่ง.

_____. (2561). **รายงานการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษา**. นครปฐม : ผู้แต่ง.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี.

(2559). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560-2564**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2557).

รายงานการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสาม (พ.ศ. 2554-2558) ระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

Burke-Smalley L. A., Rau B. L., Neely A. R., & Evans W. R. (2017). "Factors perpetuating the research-teaching gap in management: A review and propositions". **The International Journal of Management Education**, 15(2017): 501-512.

Healey M. (2005). "Linking Research and Teaching to Benefit Student Learning". **Journal of Geography in Higher Education**, 29, 2: 183-201.

Jenkins A. (2019). **Curricula and Departmental Strategies to Link Teaching and Geoscience Research**. [online]. Retrieved 10 January 2019. From http://link.springer.com/chapter/10.1007/978-94-007-6946-5_6#page-1

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์

จุลชาติ อรัณยนาค, ผู้ช่วยศาสตราจารย์. รองอธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2562.

ณรงค์ชัย ปิฎกักรัตน์, ศาสตราจารย์. ผู้ทรงคุณวุฒิ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2563.

นิตยา รุ้งรัมย์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์. หัวหน้าภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2563.

ศุภชัย จันทร์สุวรรณ, รองศาสตราจารย์. ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. สัมภาษณ์, 29 มกราคม 2563.

ศุภชัย สุกชีโชติ, รองศาสตราจารย์. ผู้ทรงคุณวุฒิ คณะศิลปวิจิตร สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2563.

ศักดิ์ชาย บุญอินทร์. หัวหน้าภาควิชาศิลปะสากล วิทยาลัยช่างศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.

สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2563.

สุพรรณิ เหลือบุญชู, รองศาสตราจารย์. ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ปรึกษาโครงการบัณฑิตศึกษา.

สัมภาษณ์, 29 มกราคม 2563.

อุษามรณ บุญเรือง, ผู้ช่วยศาสตราจารย์. อาจารย์ประจำคณะศิลปศึกษา อติตรองอธิการบดี

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2562.

